

JULIE KAGAWA

SCHADUW

van de

VOS

Vertaling Karin de Haas



HarperCollins



Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *Shadow of the Fox*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Ltd.
Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Ltd.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3190 3
ISBN 978 94 027 5685 2 (e-book)

NUR 285
Eerste druk september 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.



DEEL 1

HOOFDSTUK 1

Begin en einde

Het regende op de dag dat Suki naar het Paleis van de Zon kwam, en het regende in de nacht van haar dood.

‘Jij bent het nieuwe kamermeisje, toch?’ vroeg een vrouw met een smal en knokig gezicht, die haar van boven tot onder opnam.

Suki huiverde. Koud regenwater gleed over haar rug en druppelde uit haar haren op de mooie houten vloer.

Het hoofd van de huishouding snoof. ‘Nou, één ding is zeker, je bent geen schoonheid. Maar dat maakt niet uit. Vrouwe Satomi’s vorige kamermeisje was zo mooi als een vlinder, maar twee keer zo dom.’ Ze boog zich naar Suki toe en kneep haar ogen samen. ‘Vertel eens, meisje. Ik heb gehoord dat je leidinggaf aan de winkel van je vader voordat je hier kwam. Heb je een goed stel hersens in je hoofd? Of is het gevuld met lucht, zoals bij het vorige meisje?’

Suki beet op haar lip en staarde naar de vloer. Ze had inderdaad bijna een jaar lang geholpen met het runnen van haar vaders winkel. Als het enige kind van een beroemde fluitbouwer was ze vaak verantwoordelijk voor de omgang met de klanten terwijl haar vader aan het werk was en te zeer opging in zijn taak om te eten of met iemand te praten tot zijn nieuwste instrument af was. Suki kon net zo goed lezen en rekenen als welke jongen dan ook, maar omdat ze een meisje was, was het haar verboden om de zaak van haar vader te erven of zijn vak te leren. Mura Akihito was nog sterk, maar hij werd oud, en zijn ooit zo soepele vingers werden stijf door zijn leeftijd en het vele werk. In plaats van Suki uit te huwelijken, had haar vader zijn bescheiden invloed aangewend om haar een baan in het keizerlijk paleis te bezorgen, zodat ze goed

verzorgd zou achterblijven na zijn dood. Suki miste thuis, en ze vroeg zich bezorgd af of het wel goed ging met haar vader nu zij er niet meer was. Ze wist echter dat dit was wat hij wilde.

‘Ik weet het niet, mevrouw,’ fluisterde ze.

‘Hm. Nu, we zullen het snel genoeg zien. Maar als ik jou was, zou ik iets beters bedenken om tegen vrouwe Satomi te zeggen. Anders zal je verblijf hier van nog kortere duur zijn dan dat van je voorganger. Goed,’ vervolgde ze, ‘fris jezelf op en ga dan naar de keuken om vrouwe Satomi’s thee te halen. De kok zal je vertellen waar je het naartoe moet brengen.’

Een paar minuten later liep Suki met een vol dienblad over de veranda en deed haar best om de aanwijzingen te onthouden die ze had gekregen. Het Paleis van de Zon vormde een miniatuurstad op zichzelf. Het hoofdpaleis, waar de keizer en zijn familie woonden, torende overal boven uit, maar tussen de gracht en de binnenmuur lag een doolhof van muren, gebouwen en versterkingen, allemaal ontworpen om de keizer te beschermen en een binnenvallend leger in verwarring te brengen. Edelen, hovelingen en samoerai paradeerden over de paden, gekleed in fantasierijk ontworpen mantels in prachtige kleuren: witte zijde versierd met verfijnde *sakurabloemblaadjes*, of gouden chrysanten tegen een dieprode achtergrond. Geen van de edelen die ze passeerde, keurde haar een blik waardig. Alleen de allervloedrijkste families waren zo dicht bij de keizer gehuisvest; hoe dichter je bij het hoofdgebouw van het paleis woonde, hoe belangrijker je was.

Suki dwaalde door het doolhof van veranda’s, tevergeefs zoekend naar de juiste vertrekken. Hoe langer het duurde, hoe strakker de knoop in haar maag werd. Alles zag er hetzelfde uit. Gebouwen met grijze daken en muren van bamboe en papier, met houten veranda’s ertussen zodat de kleding van de edelen niet over de grond zou slepen en vies of nat zou worden. Sierlijke torentjes met blauwe dakpannen staken met koninklijke pracht boven haar uit, en tientallen zangvogels vertolkten hun lied op de takken van de perfect gesnoeide bomen. De spanning in Suki’s borst maakte het onmogelijk om ervan te genieten.

Een hoge, heldere toon sneed door de lucht en steeg boven de daken

uit, zodat Suki abrupt bleef staan. Het was geen vogel, hoewel een lijster die ergens vlakbij in een bosje zat, luid kwelend antwoordde. Suki herkende het geluid direct; iedere toon stond in haar geheugen gegrift. Hoe vaak had ze het niet gehoord wanneer het opsteeg uit de werkplaats van haar vader? De lieflijke, intrigerende melodie van een fluit.

Betoverd volgde ze het geluid, even vergetend dat ze een taak had en dat haar nieuwe meesteres waarschijnlijk geïrriteerd zou reageren als haar thee te laat kwam. Het lied lokte haar, een weemoedige, trieste melodie, als een afscheid of het aanschouwen van het eind van de herfst. Suki hoorde dat degene die het instrument bespeelde er bijzonder bedreven in was. Er lag zo veel emotie in de tonen van het lied, dat het leek alsof ze naar iemands ziel luisterde.

Het geluid van de fluit was zo hypnotiserend, dat ze vergat te kijken waar ze naartoe ging. Ze sloeg een hoek om en slaakte een kreetje van schrik toen een jonge edelman in een hemelsblauwe mantel haar pad blokkeerde, met een fluit van bamboe tegen zijn lippen. De theepot en de kopjes rammelden gevaarlijk toen ze haastig opzij stapte om te voorkomen dat ze tegen hem op zou botsen. Tot haar stomme verbazing stopte de edelman met spelen, draaide zich om en stak zijn hand uit om het dienblad vast te pakken voordat het kon kantelen.

‘Voorzichtig.’ Zijn stem was hoog en helder. ‘Je wilt toch niet dat alles op de grond valt, dat zou een heleboel troep geven. Gaat het wel?’

Suki staaarde hem aan. Hij was de knapste man die ze ooit had gezien. Nee, niet knap, besloot ze. Mooi. Zijn mantel spande rond zijn brede schouders, maar zijn gelaatstrekken waren sierlijk en verfijnd, als een wilg in de lente. Zijn lange, steile haar was niet in het gebruikelijke knotje van de samoerai gebonden, maar hing tot over zijn schouders. Het was puur wit, de kleur van sneeuw in de bergen. Het meest verbazingwekkend was nog wel dat hij naar haar glimlachte. Niet de koude geamuseerde grijns van de meeste edellieden en samoerai, maar een echte glimlach, die weerspiegeld werd in zijn warme, vrolijke ogen.

‘Pardon,’ zei de man. Hij liet het dienblad los en deed vlug een stap naar achteren. Zijn gezichtsuitdrukking was kalm, niet in het minst ge-

ergerd. ‘Dat was mijn schuld. Ik had niet midden op het pad moeten gaan staan, zonder te bedenken dat iemand met een dienblad de hoek om zou kunnen komen. Ik hoop dat ik je niet te veel tot last ben geweest, juffrouw...’

Suki deed haar mond twee keer open voordat er iets uit kwam. ‘Vergeef u me alstublieft, heer.’ Haar stem was een fluistering. Edelen spraken niet op deze manier tegen boerenmeisjes, zelfs zij wist dat. ‘Ik ben Suki, en ik ben maar een kamermeisje. Doet u alstublieft geen moeite voor iemand als ik.’

De edelman grinnikte. ‘Het is geen moeite, Suki-san,’ zei hij. ‘Ik vergeet vaak waar ik ben wanneer ik speel.’ Hij hield de fluit omhoog, en haar hart maakte een sprongetje. ‘Maak je alsjeblieft geen zorgen. Ga rustig verder met je taken.’

Hij deed een stap opzij, zodat ze langs hem kon lopen, maar Suki verloorde zich niet. Ze kon haar blik niet losmaken van het instrument in zijn tengere hand. Het was vervaardigd uit gepolijst hout, donker en glanzend en rechter dan een pijl, met een opvallende gouden ring aan het ene uiteinde. Ze wist dat ze niet tegen de edelman hoorde te praten, dat hij bevel kon geven om haar te laten geselen, gevangenzetten, zelfs executeren, als hij dat wilde. Toch ontsnapten de woorden haar.

‘U speelt prachtig, heer,’ fluisterde ze. ‘Vergeef me. Ik weet dat ik niet tegen u zou mogen spreken, maar mijn vader zou trots zijn.’

Hij hield zijn hoofd schuin, en er flitste verbazing over zijn beeldschone gezicht. ‘Je vader?’ vroeg hij, en toen verscheen er begrip in zijn ogen. ‘Ben jij de dochter van Mura Akihito?’

‘Hai.’

Hij glimlachte en schonk haar een klein knikje. ‘Het lied is enkel zo mooi als het instrument,’ zei hij. ‘Als je je vader ziet, zeg hem dan dat ik het als een eer beschouw om zo’n meesterstuk in mijn bezit te hebben.’

Suki’s keel werd dichtgeschroefd, en haar ogen prikten en werden wazig. De edelman wendde zich beleefd af, belangstelling veinzend voor een bloeiende kersenboom, zodat ze wat tijd kreeg om zich te herstellen.

‘Ach, maar misschien ben je verdwaald?’ zei hij even later, waarbij hij een bloemknop aan een fijne tak bestudeerde. Toen hij zich weer omdraaide, zag Suki dat hij zijn wenkbrauwen had opgetrokken, maar uit zijn houding en zijn stem klonk geen spot, alleen vermaak, alsof hij het tegen een zwerfende kat had. ‘Het paleis van de keizer kan heel verwarrend zijn wanneer je het nog niet kent. Bij welke vertrekken ben je ingedeeld, Suki-san? Misschien kan ik je de weg wijzen.’

‘V-Vrouw Satomi, heer,’ stamelde ze, oprecht verbijsterd door zijn vriendelijkheid. Ze wist dat ze een buiging zou moeten maken, maar ze was doodsbang dat ze de thee zou morsen. ‘Vergeef me alstublieft, ik ben pas vandaag in het paleis aangekomen, en het is allemaal erg ingewikkeld.’

Er verscheen een milde frons op het gezicht van de edelman, en Suki's hart stond zowat stil uit angst dat ze hem had beledigd.

‘Juist,’ mompelde hij, grotendeels tegen zichzelf. ‘Alweer een nieuw kamermeisje, Satomi-san? Hoeveel kamermeisjes heeft de concubine van de keizer nodig?’

Voordat Suki zich kon afvragen wat hij bedoelde, riep hij zichzelf tot de orde en glimlachte weer. ‘Nu, je hebt geluk, Suki-san. De vertrekken van vrouw Satomi liggen hier vlakbij.’ Hij hief zijn hand, gehuld in een wijde mouw, en wees met zijn elegante wijsvinger de andere kant op. ‘Na dit gebouw sla je links af, en dan loop je helemaal door naar het eind. Het is de laatste deur aan de rechterkant.’

‘Daisuke-san!’ Een vrouwenstem weerkaatste over de veranda voordat Suki zelfs maar een bedankje kon fluisteren, en de man draaide zijn prachtige gezicht weg. Even later verschenen er drie vrouwen in elegante groen-gouden mantels om de hoek van het gebouw en kwamen haastig op hem af, met een spottende frons op hun gezicht.

‘Dus daar ben je, Daisuke-san,’ zei een van hen met gespeelde verontwaardiging. ‘Waar heb je gezeten? We komen nog te laat voor de poëzievoordracht van Hano-san. O,’ zei ze, toen ze Suki zag. ‘Wat is dit? Daisuke-san, je gaat me toch niet vertellen dat je al die tijd met een kamermeisje hebt staan praten?’

‘En waarom niet?’ vroeg Daisuke droogjes. ‘Een kamermeisje kan net zulke boeiende dingen te vertellen hebben als een edelvrouw.’

De drie vrouwen giechelden alsof dat het grappigste was wat ze ooit hadden gehoord. Suki zag niet wat er zo leuk aan was.

‘O, Taiyo Daisuke, wat zeg je toch een rare dingen,’ sprak een van hen vermanend, met haar gezicht verborgen achter een witte waaier die beschilderd was met kersenbloesem. ‘Kom. We moeten nu echt gaan. Jij,’ zei ze, en ze richtte zich tot Suki, ‘ga verder met je werk. Wat sta je daar te staren? Hup, wegwezen!’

Zo snel als ze kon zonder de thee te morsen, haastte Suki zich weg. Haar hart bonsde echter nog steeds, en om de een of andere reden was ze buiten adem.

Taiyo. Taiyo was de naam van de keizerlijke familie. Daisuke-sama hoorde bij de Zonneclan, een van de machtigste families in Iwagoto, bloedverwanten van de keizer zelf. Het rare gevoel in haar buik werd sterker, en haar gedachten leken wel een zwerm motten die rond de verblindende herinnering aan zijn glimlach en de melodie uit haar vaders fluit fladderden.

Op de een of andere manier vond ze haar weg naar de juiste deur, helemaal aan het eind van de veranda, met uitzicht over de prachtige tuinen van het paleis. Het *shoji*paneel stond open, en een zweem van brandende wierook drong haar neusgaten binnen. Ze sloop de verduisterde ruimte in en keek om zich heen of ze haar nieuwe meesteres ergens kon ontdekken. Ze zag echter niemand. Ondanks de gedeelde voorkeur van de edelen voor eenvoud, was dit appartement overvol en weelderig ingericht. Sierschermen veranderden het vertrek in een klein doolhof, en de hele vloer was bedekt met *tatamimatten*, die dik en zacht aanvoelden onder haar voeten. Overal zag ze papier; origamiblaadjes in iedere denkbare stijl en textuur lagen in stapeltjes door het hele vertrek. Gevouwen papieren vogels keken haar vanaf ieder plat oppervlak aan. Voorzichtig veegde ze een groepje origamikraanvogels van de tafel, zodat ze het dienblad neer kon zetten.

‘Mai-chan?’ Een ragfijne stem dreef vanuit de aangrenzende ka-

mer naar binnen, en Suki ving het geluid op van ruisende zijde. 'Ben jij dat? Waar heb je gezeten? Ik begon me al zorgen te maken dat je... O.'

Er verscheen een vrouw in de deuropening, en even staarden ze elkaar aan, Suki met haar mond open van verbazing.

Als Taiyo Daisuke de knapste man was die ze ooit had ontmoet, dan was dit de meest elegante en beeldschone vrouw in het hele paleis. Haar wijde gewaad was rood met zilver en versierd met gouden en groene vlinders. Glanzend zwart haar was perfect opgestoken, met roodgouden stokjes en ivoren kammen erin. Donkere ogen in een gaaf porseleinen gezichtje namen Suki nieuwsgierig op.

'Hallo,' zei de vrouw, en Suki klapte vlug haar mond dicht. 'Mag ik vragen wie je bent?'

'Ik... Ik ben Suki,' stamelde ze. 'Ik ben uw nieuwe kamermeisje.'

'Juist.' Er speelde een flauwe glimlach rond de lippen van de vrouw. Suki wist zeker dat haar tanden de kamer zouden verlichten als ze die zou laten zien. 'Kom eens hier, als je wilt, kleine Suki-chan. Maar pas op dat je nergens op gaat staan.'

Suki gehoorzaamde, haar voeten voorzichtig neerzettend zodat ze geen papieren figuurtjes zou vertrappen. Vlak voor vrouwe Satomi bleef ze staan.

De vrouw sloeg haar hard met de platte hand in het gezicht.

Ze voelde een stekende pijn achter haar oog en zakte op de vloer, te verbijsterd om zelfs maar naar adem te happen. Terwijl ze haar tranen weg knipperde, legde ze haar hand op haar wang en staarde omhoog naar vrouwe Satomi, die glimlachend boven haar uittorende.

'Weet je waarom ik dat deed, kleine Suki-chan?' vroeg ze, en nu liet ze inderdaad haar tanden zien. Ze deden Suki denken aan een grijnzende schedel.

'N-Nee, vrouwe,' mompelde ze. Haar verdoofde wang begon te branden.

'Omdat ik Mai-chan had laten komen, niet jou,' antwoordde vrouwe Satomi op meedogenloos vrolijke toon. 'Je mag dan een dom plattelands-

meisje zijn, Suki-chan, maar dat is geen excuus voor je totale onwetendheid. Je moet alleen komen wanneer je wordt geroepen, begrepen?’

‘Ja, vrouwe.’

‘Glimlach, Suki-chan,’ droeg vrouwe Satomi haar op. ‘Als je glimlacht, kan ik misschien vergeten dat je praat als een zweterige platte-landsbarbaar en dat je het gezicht hebt van een os. Het zal bijzonder moeilijk worden om je niet op het eerste gezicht te verafschuwen, maar ik zal mijn best doen. Is dat niet aardig van me, Suki-chan?’

Suki, die niet wist wat ze hierop moest zeggen, hield haar mond dicht en dacht aan Daisuke-sama.

‘Is dat niet aardig van me, Suki-chan?’ herhaalde Satomi, en nu klonk haar stem scherper.

Suki slikte moeizaam. ‘*Hai*, vrouwe Satomi.’

Satomi zuchtte. ‘Je hebt mijn creaties verpletterd.’ Ze pruilde, en Suki keek omlaag naar de origamifiguurtjes die ze met haar lichaam had geplet. De edelvrouw snoof en wendde zich af. ‘Als je ze niet vervangt, zal ik heel boos zijn. In het Winddistrict zit een ouderwets winkeltje dat het verfijndste lavendelpapier verkoopt. Als je opschiet, kun je er nog net zijn voor sluitingstijd.’

Suki keek door een opengewerkt scherm naar de donkere wolken die boven het paleis dreven. Er klonk een donderklap, en zilverblauwe strepen joegen elkaar na langs de hemel.

‘Ja, vrouwe Satomi.’

In de dagen daarna verlangde Suki hevig terug naar de winkel van haar vader, naar de prettige rust van het vegen, het naaien van kapotte kleding en het koken van drie maaltijden per dag. Naar de geruststellende geur van zaagsel en houtkrullen, en naar de klanten die nauwelijks op haar letten en alleen aandacht hadden voor haar vader en zijn werk. Ze had gedacht dat het niet moeilijk zou zijn om als kamermeisje voor een edelvrouw te werken, om haar te helpen met aankleden en dingen voor haar te halen en de kleine dagelijkse klusjes uit te voeren waar de edelen geen oog voor hadden. Misschien had het zo ook moeten zijn; de ande-

re kamermeisjes leken haar benarde positie niet te delen. In feite leken ze hun uiterste best te doen om haar te ontlopen, alsof de omgang met het kamermeisje van vrouwe Satomi de toorn van haar meesteres over hen af zou roepen. Suki kon het hun niet kwalijk nemen.

Vrouwe Satomi was een nachtmerrie, een beeldschone nachtmerrie van zijde, make-up en zwaar parfum. Niets wat Suki deed, stelde haar tevreden. Hoe hard Suki ook schrobde of boende, het was nooit schoon genoeg. De thee die Suki zette, was te slap, te sterk of te zoet. Er mankeerde altijd wel iets aan. Aan het schoonmaken van de vertrekken van vrouwe Satomi kwam nooit een eind. Er lag altijd nog wel een plukje stof, er was altijd wel een tatamimat die verschoven was of een origami-figuurtje dat niet precies op de juiste plek lag. En steeds wanneer Suki faalde, verscheen er een glimlachje op het gezicht van de edelvrouw en gaf ze Suki een schokkend harde klap in het gezicht.

Natuurlijk trok niemand zich hier iets van aan. De andere kamermeisjes wendden hun blik af wanneer ze haar blauwe plekken zagen, en de bewakers keken niet eens naar haar. Suki waagde het niet om te klagen; niet alleen was vrouwe Satomi een belangrijke en machtige dame, ze was ook de lievelingsconcubine van de keizer. Wie kritiek op haar uitte, beledigde Taiyo no Genjiro, de grote Hemelse Zoon, en dat zou een geseling, een openbare vernedering of erger tot gevolg hebben.

Het enige wat Suki voor totale wanhoop behoedde, was de gedachte dat ze Daisuke-sama misschien weer tegen zou komen. Natuurlijk was hij een belangrijke edelman, ver boven haar verheven, en zou hij zich niets aantrekken van de problemen van een nederig kamermeisje. Maar het zou al genoeg zijn om een glimp van hem op te vangen. Ze keek naar hem uit op de veranda's en de paden rond de vertrekken van vrouwe Satomi, maar de knappe edelman was nergens te bekennen. Later maakte ze uit het geroddel van de bedienden op dat Taiyo Daisuke kort na haar aankomst het Paleis van de Zon had verlaten en was begonnen aan een van zijn mysterieuze pelgrimstochten door het land. Misschien, dacht Suki, zou ze hem zien wanneer hij terugkeerde. Misschien zou ze de fluit van

haar vader weer horen en het geluid volgen tot ze hem op de veranda's aantrof, met zijn lange witte haar golvend over zijn schouders.

Een pijnlijke klap wekte haar uit haar dagdroom en wierp haar op de grond.

'O hemel, wat ben je toch een onhandig meisje.' Vrouwe Satomi torrende boven haar uit, beeldschoon in haar prachtige zijden gewaad. 'Sta op, Suki-chan. Ik heb een taak voor je.'

De dame had een rol van fijne zijdestrengen bij zich, bloedrood van kleur. Toen Suki overeind krabbelde, kreeg ze de rol in haar armen geduwd.

'Wat ben je toch een dom kind, hè? Soms vraag ik me af of het me ooit zal lukken een fatsoenlijk kamermeisje van je te maken. Maar zelfs jij moet dit simpele karweitje toch aankunnen. Breng deze rol naar de opslagruimte in de oostelijke tuinen, aan de andere kant van het meer. Dat zal je toch wel lukken? En houd eens op met huilen, meisje. Wat zullen de mensen wel niet van me denken als mijn kamermeisje steeds loopt te janken?'

Suki werd wakker in het donker, met een pijnlijk kloppend hoofd. Haar zicht was wazig en ze had een vreemde kopersmaak in haar mond. Boven haar donderde onweer, en een scherpe, naar regen geurende wind blies in haar gezicht. De vloer onder haar voelde koud aan, en harde stenen randen drukten onprettig in haar buik en wang. Knipperend met haar ogen probeerde ze zich overeind te duwen, maar haar armen weigerden dienst. Even later realiseerde ze zich dat haar polsen achter haar rug waren vastgebonden.

Haar bloed stolde. Ze rolde zich op haar zij en probeerde op te staan, maar haar knieën en enkels waren ook vastgebonden – met hetzelfde koord dat ze naar de opslagruimte had gebracht, besefte ze – en er was een lap in haar mond gepropt en vastgebonden met een reep stof. Ze slaakte een gedempte kreet en rolde wild heen en weer op de stenen. Pijn schoot door haar armen toen ze haar huid aan de harde ondergrond schaafde, maar het koord gaf geen centimeter mee. Hijgend, uit-

geput en verslagen, liet ze zich op de stenen zakken en hief haar hoofd om haar omgeving in zich op te nemen.

Ze lag op een binnenplaats, maar niet de smetteloze, elegante binnenplaats van het Paleis van de Zon, met de perfect geveegde witte stenen en de keurig gesnoeide struiken. Deze binnenplaats was donker, rotsachtig, halfvergaan. Het kasteel waar het plein deel van uitmaakte, was ook donker en verlaten. Het torende boven haar uit als een groot, nukkig beest, met gescheurde vlaggen die tegen de muren wapperden. De binnenplaats was bezaaid met dode bladeren en gebroken stenen, en een klein stukje bij haar vandaan lag de lege, roestige helm van een samoerai. In het flakkerende licht boven haar hoofd zag ze de schittering van ogen boven de muren: tientallen kraaien die haar gadesloegen, met hun veren opgezet tegen de wind.

‘Hallo, Suki-chan,’ zei een griezelig opgewekte stem ergens achter haar. ‘Ben je eindelijk bij bewustzijn?’

Suki strekte haar hals naar achteren. Vrouwe Satomi stond een paar stappen bij haar vandaan, met losse haren die wapperden in de wind, gekleed in een rood-zwarte kimono waarvan de mouwen als zeilen opbolden. Haar ogen stonden hard, en er lag een klein glimlachje rond haar lippen. Happend naar adem werkte Suki zich overeind tot een zittende positie. Ze wilde om hulp roepen, vragen wat er gebeurde. Werd ze op een vreselijke manier gestraft omdat ze haar meesteres had teleurgesteld, omdat ze niet goed had schoongemaakt of haar taken niet naar verwachting had uitgevoerd? Ze probeerde smekend te kijken, terwijl hete tranen over haar wangen biggelden, maar de vrouw trok slechts haar neus op.

‘Zo’n lui meisje, en zo fragiel. Ik kan niet tegen dat voortdurende gejammer van je.’ Vrouwe Satomi snoof en ging een stukje verderop staan. Haar blik wendde ze af. ‘Nu, prijs je gelukkig, Suki-chan. Vandaag komt er een eind aan je ellende. Hoewel dat natuurlijk wel betekent dat ik weer een nieuw kamermeisje moet zoeken. Wat is dat toch met al die hulpjes die als muizen weggrennen? Ondankbare krengen. Geen enkel gevoel voor verantwoordelijkheid.’ Ze slaakte een getergde

zucht en keek omhoog toen een bliksemschicht de hemel verlichtte. ‘Waar is die *oni*?’ mompelde ze. ‘Na alle moeite die ik heb gedaan om een geschikte compensatie te vinden, zou ik heel boos worden als hij niet komt voordat het onweer losbarst.’

Oni? Suki moest zich dingen verbeelden. Oni waren angstaanjagende demonen die uit Jigoku kwamen, het rijk van het kwaad. Er waren talloze verhalen over dappere samoerai die oni doodden, soms zelfs legers van oni, maar dat waren mythes en legendes. Oni waren de wezens waarmee ouders dwarse kinderen dreigden. *Kom niet te dicht bij het bos, want dan word je gepakt door een oni. Toon respect voor je ouders, anders grijpt een oni je van onder de vloerplanken en sleept hij je mee naar Jigoku.* Angstaanjagende waarschuwingen voor kinderen en gruwelijke vijanden voor samoerai, maar geen wezens die zich in Nin-gen-do bevonden, het rijk van de stervelingen.

Een plotselinge verblindende flits, een harde donderklap, en een enorm wezen met hoorns verscheen aan de rand van de binnenplaats.

Suki schreeuwde. De prop in haar mond dempte de kreet, maar ze bleef schreeuwen tot ze buiten adem was, happend naar lucht en half stikkend in de prop. Ze probeerde te vluchten, maar ze viel hard op de stenen, haar kin stootte tegen de stenen ondergrond. Ze voelde de pijn echter nauwelijks. Vrouwe Satomi's lippen bewogen terwijl ze haar vermanend aankeek, waarschijnlijk vol afkeuring over het misbaar dat ze maakte. Suki's brein kon niets anders registreren dan de enorme demon die naar voren kwam in het licht van de toortsen. Het monster dat niet zou moeten bestaan, dat haast wel het product van een nachtmerrie moest zijn.

Het was gigantisch. Het torende bijna vijf meter boven haar uit, en het was precies zo gruwelijk en angstaanjagend als in de legendes werd beschreven. De huid was donkerrood, de kleur van bloed, en wilde zwarte manen tuimelden over de rug en de schouders. Scherpe gele slagstanden staken krullend uit de kaak, en de ogen gloeiden als hete kolen toen de demon naar voren sjokte en de aarde liet beven. Het piepkleine deel van Suki's brein dat niet was bevroren van angst, herinnerde zich dat oni in de verhalen gekleed waren in lendenlappen die waren

vervaardigd uit de huid van grote, gestreepte beesten. Deze demon droeg een glimmend gelakt harnas: de rode schouderplaten, dijbeschermers en armplaten die de samoerai droegen wanneer ze ten strijde trokken. Wat wel in overeenstemming met de mythes was, was de enorme, met ijzer beslagen knots – een tetsubo – die de demon in zijn ene hand hield en op zijn schouder zwaaide alsof het ding niets woog.

‘Daar ben je, Yaburama.’ Vrouwe Satomi hief haar kin toen de oni voor haar bleef staan. ‘Ik ben me ervan bewust dat tijd in Jigoku niet bestaat en dat men zegt dat één dag daar overeenkomt met achthonderd jaar in het rijk van de stervelingen, maar punctualiteit is een uitstekende eigenschap, iets waar we allemaal naar moeten streven.’

De oni gromde, een diep keelgeluid dat tussen zijn slag tanden vandaan kwam. ‘Lees me niet de les, mens,’ sprak hij rommelend, en zijn vreselijke stem liet de lucht beven. ‘Het kost tijd om Jigoku aan te roepen, zeker als je een leger op wilt roepen.’

Achter de demon verscheen een horde van kleinere monsters, die zich als een mierenkolonie om hem heen verspreidden. Deze wezens kwamen maar iets hoger dan een mensenknie en hadden huiden in verschillende tinten blauw, rood en groen. Ze zagen eruit als piepkleine oni, afgezien van hun grote, puntige oren en hun maniakale grijns. Zodra ze Suki ontdekten, kwamen ze naar voren, kakelend en likkend aan hun scherpe tanden. Ze slaakte een verstikte angstkreet en probeerde weg te rollen, maar ze was zo machteloos als een vis op het droge.

De oni gromde waarschuwend, een geluid als het verre gerommel van onweer, en de horde trok zich schielijk terug.

‘Is dat voor mij?’ vroeg de demon, en zijn gloeiende rode ogen keken naar Suki. ‘Het ziet er smakelijk uit.’ Hij deed een stap in haar richting, en ze viel bijna flauw.

‘Geduld, Yaburama.’ Vrouwe Satomi hief haar hand om hem tegen te houden. Hij kneep zijn ogen samen en ontblootte zijn tanden, maar de vrouw leek zich daar niets van aan te trekken. ‘Je krijgt je betaling zo dadelijk,’ ging ze verder. ‘Ik wil alleen dat je weet waarom je bent opgeroepen. Dat je weet wat je te doen staat.’

‘Hoe kan ik dat niet weten?’ De oni klonk ongeduldig. ‘De draak verrijst. De Voorbode van Verandering nadert. Er zijn opnieuw duizend jaar verstreken in dit rijk van gruwelijk licht en zon, en de nacht van de wens is aanstaande. Er is maar één reden waarom een sterveling me op dit moment naar Ningen-do zou roepen.’ Er schoof een blik van geamuseerde minachting over zijn grove gezicht. ‘Ik zal je de rol bezorgen, mens. Of een deel ervan, nu hij in alle windrichtingen verspreid is.’ De brandende blik gleed weer naar Suki, en hij glimlachte langzaam, zijn tanden ontblotend. ‘Zodra ik mijn betaling heb geëind.’

‘Mooi.’ Vrouwe Satomi deed een stap naar achteren, terwijl de eerste regendruppels begonnen te vallen. ‘Ik reken op je, Yaburama. Er zijn ongetwijfeld anderen die proberen alle delen van de Drakenrol te vinden. Je weet wat je moet doen als je hen tegenkomt. Goed...’ Ze klapte een elegante roze parasol open en hield die boven haar hoofd. ‘Ik zou zeggen, ga je gang. Veel plezier ermee.’

Terwijl de regen in hevige vlagen over de binnenplaats joeg, draaide vrouwe Satomi zich om en liep weg. Suki schreeuwde onderdrukt en wierp zich huilend en smekend achter haar meesteres aan, biddend tot de *kami* en wie ook maar naar haar wilde luisteren. Alsjeblieft, dacht ze wanhopig. Alsjeblieft, ik kan zo niet sterven. Niet op deze manier.

Vrouwe Satomi bleef staan en keek glimlachend naar haar om. ‘Wees niet verdrietig, kleine Suki-chan,’ zei ze. ‘Je moet juist trots zijn. Jij bent de katalysator van een heel nieuw tijdperk. Dit rijk, de hele wereld, zal veranderen, dankzij het offer dat jij vandaag brengt. Begrijp je het dan niet?’ De edelvrouw hield haar hoofd schuin en nam haar op alsof ze een jammerende puppy was. ‘Je bent eindelijk nuttig. Dat moet toch genoeg zijn voor iemand als jij.’

Achter Suki beefde de grond, en een enorme poot sloot zich om haar benen. Gekromde klauwen zonken in haar huid. Ze gilte en wierp zich heen en weer, rukkend aan het koord, wanhopig proberend om zich los te maken uit de greep van de demon, maar er was geen ontsnapping mogelijk. Vrouwe Satomi snoof, draaide zich om en liep verder, haar roze parasol deinend in de regen, terwijl Suki naar de oni toe werd ge-

sleept en de kleinere demonen krijsend en joelend om haar heen dansten. *Help me. Laat iemand me alsjeblieft helpen! Daisuke-sama...* Abrupt schoten haar gedachten naar de edelman, naar zijn knappe gezicht en zijn warme glimlach, hoewel ze wist dat hij niet zou komen. Er zou niemand komen, omdat niemand iets gaf om de dood van een eenvoudig kamermeisje. Vader, dacht ze in verdoofde wanhoop, het spijt me. Ik wilde je niet in de steek laten.

Diep vanbinnen laaide woede op die de angst heel even onderdrukte. Het was gruwelijk oneerlijk om door een demon te worden gedood voordat ze iets had kunnen bereiken. Ze was maar een kamermeisje, maar ze had gehoopt met een goede man te trouwen, kinderen groot te brengen, iets achter te laten wat ertoe deed. Ik ben er niet klaar voor, dacht ze wanhopig. Ik ben er niet klaar voor om te sterven. Alsjeblieft, nog niet.

Geklauwde vingers omklemden haar nek, en ze werd opgetild tot ze recht voor het grijnzende, hongerige gezicht van de oni spartelde. De hete, stinkende adem van de demon sloeg haar in het gezicht toen hij zijn kaken opende. Goddank besloten de goden op dat moment in te grijpen, en Suki viel eindelijk flauw van angst. Haar bewustzijn verliet haar lichaam vlak voordat het in tweeën werd gescheurd.

De geur van bloed steeg op, en de demonen slaakten wilde vreugdekreten. Uit Suki's verminkte lichaam, onopgemerkt door de horde en onzichtbaar voor normale ogen, steeg langzaam een kleine bol van licht op. Even bleef de lichtbol boven het gruwelijke tafereel hangen, alsof hij toekeek terwijl de kleinere demonen zich ruziënd op de restjes stortten, tot Yaburama hen brullend wegveegde. Even leek de bol te aarzelen tussen opstijgen naar de wolken en blijven waar hij was. Doelloos dreef hij omhoog, en hij bleef hangen bij een flits van kleur die door de regen schitterde, een roze parasol die zich naar de deuren van het kasteel begaf. De blauwwitte gloed van de bol laaide op tot een woedende kleur rood.

De lichtbol liet zich uit de lucht vallen, vloog geluidloos over de kop van de oni, daalde nog verder naar de grond en glipte vlug achter vrouwe Satomi aan het kasteel binnen, de oni, de demonen en het verminkte, vermoorde lichaam van een kamermeisje achterlatend.